

Corpus Naturalis

Nayora

*Een poëtische reis waar intuïtie de weg wijst
een uitnodiging tot afstemming en hereniging*

'Er is maar één oplossing en dat is een terugkeer naar de natuur, daarmee bedoel ik een vereenzelviging in de manier waarop de mens zijn leven invult in harmonie met de natuur. Met behulp van Implosie-apparatuur en magnetolytische reactoren zullen alle soorten vormende en levitatieve embryonale materie in elke kwaliteit en hoeveelheid mechanisch worden geproduceerd. Wanneer deze worden geïmpregneerd met zaden van bevruchtende materie, zullen alle problemen van grondstoffen, brandstof, energie en voedselvoorziening, die de belangrijkste oorzaken zijn van menselijke conflicten, worden geëlimineerd. In de toekomst zal energie gratis zijn en dus geen commercieel exploiteerbare waarde hebben.

Voedsel, grondstoffen, brandstof en energie zullen in overvloed beschikbaar zijn. Met behulp van specifieke helende middelen in de vorm van negatieve ionenconcentraties zullen mensen niet langer onder de plak zitten van artsen en de farmaceutische industrie en een zorgeloos bestaan leiden, met behoud van hun volledige potentie tot op hoge leeftijd. Door de mentale regeneratie zal niemand meer gekweld hoeven worden door betekenisloze vergelijkingen en valse concepten op scholen en universiteiten. Verplichte arbeid, gezwoeg en de problemen van de samenleving zullen spoedig tot het verleden behoren.

Legers, arbeidsuitwisselingen en verkapte slavernij zal ophouden te bestaan, want iedereen zal kunnen leven hoe en waar hij of zij wil, ieder volgens zijn of haar eigen wensen en hun eigen behoeften aan gezondheid en geluk. Honger, strijd, het plunderen van de grondstoffen en andere activiteiten die geassocieerd worden met dit vreselijke, vernederende machinetijdperk zullen niet langer voorkomen, aangezien de edelste wateren weer van de hoogste bergtoppen zullen stromen langs de kronkelende levensaders.

Zelfs de waterloze woestenijen zullen kunnen worden doordrenkt met levensbloed en worden voorzien van de veredelende stoffen van voortplanting en materiële verheffing. Dit alles omdat de oorsprong van al het leven en de ur-elementaire oorzaak van alle beweging zijn herontdekt, en een mensheid die handelt in overeenstemming met de innerlijke wetten van de Natuur zal een legendarisch tijdperk tegemoet gaan.'

~ Viktor Schauberger

Voorwoord

Wat eerst slechts stilte leek, blijkt een levend veld van fluisteringen.
Ze zindert. Ze spreekt. Ze trilt van betekenis. En Jasmine luistert nu anders.
Niet alleen met haar oren, maar met heel haar wezen.
Sinds haar ontmoeting met de Boswachter is haar wereld niet groter geworden, maar dieper.
Wat eerst slechts fluisteringen waren in het bladerdak of vlagen in de wind, zijn nu stemmen geworden. Zichtbare draden van betekenis, verweven in alles wat leeft.

Haar stappen zijn veranderd. Ze beweegt zich meer bewegelijk, meer bewust.
Want met elke ontdekking is ook de verantwoordelijkheid gegroeid. Om te bewaren wat nog leeft, te herinneren wat is vergeten, en te ontwaken wat sluimert in de wortels van deze wereld.
Waar eerst slechts een vermoeden leefde, groeit nu de wortel van begrip.
Waar haar blik eerst reikte tot de oppervlakte, daalt ze nu af in de dieptes van betekenis.
De wereld is niet veranderd, maar haar relatie ermee wel.

Toch blijft er mysterie. Achter iedere sluier die werd opgelicht, toont zich een nieuwe.
Voor iedere waarheid die zich openbaart, klinkt een vraag dieper dan woorden reiken kunnen.
Want nu weet Jasmine dat ware kennis niet alleen zit in begrijpen, maar in ervaren.
Nu heeft ze ontdekt dat de natuur niet met woorden spreekt, maar met ritmes, vormen en vibraties.

En terwijl de Boswachter haar meeneemt naar diepere lagen van dat mysterie, weet Jasmine dat alles wat leeft, bestaat in het Ene lied.
Aan de symfonie van oerklanken, de eeuwige stroom van dragende levensgolven.
En dat pas als haar instrument resoneert met de melodie van het leven zelf, het Ene Lied beleefd wordt zoals het altijd bedoeld is.

Inleiding

Organisering

1

Stem van het Meer

Zingende Boer

Het Geheim van de Oervorm

Kolk der Schepping

Hamers tot Harmonie

Levensgolven

Rijk van Resonantie

Verlangen Zonder Verwachting

De Kiem in de Kromming

Repulsatie van Water

Akkoord van Gezondheid

Afstemming op het Veld

De Smaak van Vrijheid

Onder het Zilveren Schijnsel

Fonkeling in het Maanlicht

Sleutel van het Leven

De Roep van de Ochtend

De Levende Zaadkorrel

De Zegen van het Land

Ploegen met de Zon

Oogsten zoals de Natuur het Bedoelt

De Zeis en Haar Geheim

Een Verborgen Wereld Onder de Aarde

Vurige Vuist van de Industrie

Leugen van de Plaag

Glans van de Supermarkt
Het Verminkte Recept
Met een Open Hand
De Onzichtbare Vormgever

Nayora

108

Waar Zieledruppels Samenkomen
Vers Water van de Repulsator
Geschenk van de Kudu
De Magische Wervelbuis
Kracht van de Diepzee
Schommel van Evenwicht
Rondleiding door Nayora
Met het Leven
Verloren Geraakte Kennis
Maatschappelijke Anker
Handreiking is Genezing
Het Ongehoorde
Leven in de Appel
Genezende Hand
Hoe het Bankje een Bank werd

Levonomie

163

Manifesto voor een Eerlijke Economie
Manifesto voor een Waardevolle Economie
Decentrale Autonome Gemeenschap
Spiegelraad als Kloppend Hart
Waar Geld Leeft
Waar Tijd de Munt Is

Belichaming van de Natuur

Pad van Implosie

193

Zaadje Vol Kiemkracht

Geheim van de Repulsine

Ademhalende Schotel

Eeuwigdurende Metamorfose

Waar Overvloed Ontwaakt

Het Ongeschreven Boek

Het Levende Belichamen

Stem van Nayora

Sfeer der Verlichting

227

Afstandsbediening van Moeder Natuur

Mysterie van de Zon

Is Zonlicht écht Licht van de Zon

Geheim van de Oercreatie

Heilige der Heilige

Zevenvoudige Pad

Droom van Jasmine

De Echo van Nayora

Nawoord

257

Dankwoord

259

Organisering

Stem van het Meer

In stille dankbaarheid staan ze bij de herstelde bron, waar het water weer vrijuit ademt en de aarde voedt met haar zachte pulseren. Langs de stroom vervolgen ze hun pad, terug naar het bos. Ditmaal niet zoals ze gekomen zijn, maar in omgekeerde richting. Aan de ene zijde de rivier die naar het meer leidt, levendig en helder, vol stroming en geheimen. Aan de andere kant het bos, diep en stil, als een ademhaling in schaduw gehuld. Onder hun voeten ademt de aarde... boven hen straalt de zon. Als een kompasnaald tussen deze vier krachten wandelen ze verder, als twee reizigers die stukje bij beetje worden opgenomen in dit fenomenale samenspel.

Ze stappen voorzichtig tussen het struikgewas door, het bladerdak filtert het zonlicht in dansende vlekken op de grond. Onderweg rapen ze een handvol rijpe vruchten op, sappig en vol geur, en delen ze zwijgend. Zodra ze de overzijde van het bos bereiken, opent zich het landschap. Daar ligt het, het stille, spiegelgladde meer, precies zoals ze het die ochtend vanuit de kruin van de boom hadden gezien, als een belofte in de verte.

Alsof ze de oude lagen, die van binnen zijn losgeweekt, van zich af wil spoelen, loopt ze langzaam naar het meer. Ze werpt een blik op de Boswachter, die haar met een warme glimlach en een instemmende knik bevestigt in haar voornemen. Dan trekt ze haar schoenen en jas uit, ademt diep in, en springt met een sierlijke boog het water in.

'Heerlijk verfrissend!' roept ze uitgelaten, terwijl het koele water haar omsluit als een zachte, vergevende omhelzing. Alle zorgen, alle zwaarte glijden van haar af... als stof onder een zomerse regenbui. De Boswachter kijkt toe, glimlachend en stil, zijn gezicht open en kalm. Onbezorgd, zoals hij altijd lijkt te zijn. Een tijdlang laat ze zich drijven, haar lichaam gedragen door het water, haar geest verlicht en in vrede. Tot hij haar zachtjes wenkt. Tijd om terug te keren. Ze droogt zich af.

Haar huid dampend in het stralende middagzon. En dan, als vanuit het niets, begint het water, dat zojuist nog vredig glinsterde, te rimpelen. Kleine kringen worden golven, en de golven beginnen te kolken, alsof de zon zelf met een onzichtbare hand door het oppervlak roert en het uit zijn slaap wekt.

'Waarom verandert het water zo plotseling? Eerst was het stil...' fluistert ze.

De Boswachter werpt een blik over het glinsterende oppervlak, waar de zon als vloeibaar goud overheen danst. Boven het water trilt de lucht, als de adem van een groot, onzichtbaar wezen.

Zijn ogen volgen de spiraalvormige bewegingen die zich als dansende slangen in het water ontvouwen. Haar hart bonkt zachtjes, alsof het al weet dat dit geen gewone rimpeling is, maar een oproep. De grond onder hun voeten begint zachtjes te trillen. Vanuit de diepte stijgt een laag, dreunend geluid op, als het diepe grommen van iets dat geslapen heeft... en nu ontwaakt.

Een draaikolk vormt zich uit het niets. Eerst klein en speels, een onschuldige spiraal van rimpels. Maar al snel groeit hij uit tot een kolkende poel van immense kracht.

‘Wat gebeurt er nu?’ vraagt ze, haar stem dun en trillend van opwindning en spanning.

De Boswachter blijft stil, zijn blik strak op het midden van het meer gericht.

‘Het meer,’ zegt hij met een diepe, gedragen stem, ‘wordt wakker.’

Ze volgt zijn blik, en dan ziet ze het. Eén voor één breken donkere vormen door het wateroppervlak: boomstammen, zwaar en verweerd, die jarenlang gevangen lagen onder het slib en zand van vergeten stormen. Ze stijgen nu op, loskomend uit hun aarden kerker.

Eerst één. Dan nog een. En nog één. Ze bewegen alsof er leven in hen terugkeert. Oude stammen slingeren traag in cirkels, dansend in een hypnotiserende spiraal, als oude wachters die elkaar herkennen na een lange slaap. Ze draaien om elkaar heen, opgenomen in een onzichtbare stroming die hen steeds dieper naar het hart van de draaikolk trekt.

Gestaag neemt de kracht van het water toe. De boomstammen, sommigen verweerd tot geraamtes, anderen nog met takken als uitgestrekte armen, worden opgetild als marionetten aan draden van wind en stroming. Ze draaien, kantelen, en hun bast schraapt over het oppervlak van het water met een rauw, bijna verlossend geluid. En dan... In één huiveringwekkend moment staan ze rechtop.

Als pilaren uit een vergeten tempel. Ze staan daar, als wachters in het hart van het meer.

Stil, imposant, alsof ze zich gewillig overgeven aan een ritueel dat ouder is dan taal.

Een ceremonie die zich niet laat verklaren, slechts ondergaan. Eén voor één worden de bomen meegezogen, hun stammen draaien alsof ze betoverd zijn, de bast wordt van hen afgetrokken als sluiers van vergankelijkheid, tot alleen hun kale waarheid overblijft. Ze verdwijnen in de zwarte mond van het meer, stil en plechtig. Alsof het een offer is, gebracht aan iets wat nooit een naam heeft gekregen. Geen enkele boom keert terug naar het oppervlak.

Ze voelt haar adem vastzitten, haar borst gespannen. Het is alsof ze getuige is van een oeroud geheim, een spel tussen krachten waar geen mens zich ooit ongestraft in mag mengen.

‘Wat... wat was dat?’ stamelt ze, haar stem nauwelijks hoorbaar in de verstilde lucht.

Hij antwoordt niet meteen en staart in stilte naar de plek waar de bomen verdwenen zijn, daar waar het wateroppervlak langzaam weer glad trekt. Enkel een paar rimpelingen blijven over, als de laatste ademzuchten van wat ooit was.

‘Het meer heeft zijn honger gestild,’ zegt hij uiteindelijk, met een toon waarin een oude kennis doorklinkt. Maar zijn blik blijft strak op het water gericht.

‘Toch is dit nog niet het einde. Dit is slechts de stilte voor de storm.’

Ze voelt het aan alles... de lucht is zwaarder geworden, alsof onzichtbare druk zich in lagen om haar heen heeft gelegd. Haar huid tintelt. De bomen ritselen niet meer. Alsof ook zij hun adem inhouden. Dit is nog niet voorbij. Dit is pas het begin.

‘Maar waarom?’ vraagt ze, terwijl ze haar ogen niet van het meer kan losmaken.

‘Wanneer de zon dagenlang op het water brandt,’ legt hij uit, ‘verwarmt ze niet alleen wat zichtbaar is aan de oppervlakte. Ook de diepten, die al eeuwen stil lijken, raken langzaam verhit. De warmte bouwt zich op, laag na laag, opgesloten in het lichaam van het meer... tot het niet langer vastgehouden kan worden. Dan komt het moment van loslaten. Dan moet het zich ontladen.’

Op dat moment trilt de aarde opnieuw onder hun voeten.

Een diepe, dreunende vibratie stijgt op uit de bodem. Een oerkracht die zich aandient als het lage,

rollende gebrul van een reus die ontwaakt uit een diepe slaap. Ze staart met grote ogen naar de donkere, kolkende watermassa. Er is iets aan het ontstaan. Iets groots, iets dat diep vanbinnen al geringe tijd wachtte om zich te tonen. En dan, schiet er vanuit het midden een immense waterhoos omhoog... een spiraalvormige zuil van water en lucht die zich opricht tot in de wolken. Het lijkt alsof hemel en aarde elkaar opzoeken in een vloeibare omhelzing. 'Een waterhoos,' roept ze met een mengeling van ontzag en verwarring.

De Boswachter knikt langzaam, zijn blik nog altijd op het verschijnsel gericht. 'Het is de manier van het water om zichzelf te koelen. Zoals de wind een storm laat losbarsten om druk te verlichten, zo moet ook het water zijn spanning kwijt om evenwicht te bewaren.' Ze kijkt hem aan, met het water nog bruisend op de achtergrond. 'Dus... het meer heeft een eigen wil?' vraagt ze zacht.

Hij glimlacht, warm en wijs.

'Niet zoals jij denkt. Maar alles wat leeft, volgt een ritme, een wetmatigheid. Dit is geen toeval, geen willekeur. Het is een noodzakelijke dans tussen elementen, een gesprek tussen hemel en aarde.'

Dan, even plotseling als het ontstond, stort de torenhoge waterzuil in. Ze deinst achteruit terwijl de golven met ongekende kracht op de oevers rollen. Water slaat over de stenen en stroomt naar lager gelegen gebieden. Het meer ademt, en met elke uitademing stijgt het waterpeil. Ze rent het bos in en klimt vlug in een boom. De Boswachter blijft staan, zijn ogen strak op het meer gericht, als een man die iets lang vergeten herkent.

'Geen zorgen, Jasmine,' klinkt zijn stem geruststellend.

'Wat je hier ziet, is geen vernietiging, maar vernieuwing.'

'Vernieuwing?' vraagt ze, hijgend.

'Ja,' knikt hij, terwijl hij omkijkt over zijn schouder.

'Wat je hier aanschouwt, is de oergroei van water. De vernieuwing van een meer zonder aanvoerende stromen... Hier, op deze plek, leeft het water op een manier die je niet kent. Het wordt niet slechts gevoed door regen of watervallen, maar het komt van vooral binnenuit, uit de diepte, waar de aarde zelf nieuw water baart.'

Ze voelt een rilling langs haar ruggengraat lopen, maar de kalmte van de Boswachter brengt haar tot rust. Voorzichtig klimt ze uit de boom en loopt naar hem toe, tot ze aan de rand van het meer staat.

Haar ogen rusten op het koude water, zo helder dat ze de bodem meters diep kan zien. Daar beneden, in de ijzige diepte, bewegen de boomstammen in een mysterieuze, bijna rituele dans.

Een van de stammen drijft langzaam omhoog en zweeft naar een andere stam, alsof het door een onzichtbare kracht wordt geleid. Wanneer hij vlakbij komt, veert de andere stam terug, alsof hij de naderende aanraking nog niet kan verdragen, om niet lang daarna weer terug te keren.

Dan begint een andere stam dezelfde beweging, met dezelfde elegante ritmiek.

Ze kijkt, inmiddels aan zijn zijde, gefascineerd toe.

'Ze dansen,' fluistert ze, bijna alsof ze het tegen zichzelf zegt.

Hij werpt haar een warme glimlach toe, zijn blik kort met de hare vervlochten voordat hij weer terugkijkt naar de hypnotiserende bewegingen in het water. Samen staan ze daar, nog een tijdlang zwijgend, beiden volledig opgenomen in het moment van dit wonderlijke schouwspel dat zich onder het wateroppervlak onthult.

Zingende Boer

Wanneer het meer opnieuw tot rust is gekomen, begint de Boswachter rustig verder te wandelen. Hij loopt voorop met kalme tred, zijn staf tikt ritmisch tegen de stenen op het pad. Ze volgt, iets achter hem, haar voeten licht, maar haar gedachten vol van verwondering. Ze merkt hoe zijn houding iets geheimzinnigs uitstraalt, alsof hij iets weet wat zij nog niet kan vermoeden. Het pad kronkelt omhoog tussen dicht struikgewas en geurige dennen en ze steken samen de heuvel over. Ze voelt de lucht veranderen, lichter worden, alsof achter de top een ander soort ruimte wacht. Ze versnelt haar pas iets en wandelt weer aan zijn zijde. Niet veel later breekt het landschap open en ontvouwt zich voor hen een adembenemend uitzicht. Aan de rand van de vallei, langs de rivier die gevoed wordt door een enorme waterval, staat een huis met een grote schuur ernaast. Het gebouw is gedeeltelijk verborgen achter bomen en begroeiing, alsof het is versmolten met het landschap. 'Een boerderij!' roept ze enthousiast.

'Niet zomaar een boerderij,' antwoordt hij met een brede glimlach.

Ze kijkt hem vragend aan, maar zonder verder iets te zeggen zet hij voet in die richting.

Wanneer ze dichterbij komen, klinkt er een vrolijk geblaf. Een hond rent op hen af, maar zodra hij dichterbij is, stopt hij abrupt en begint enthousiast te kwispelen. De hond springt opgewonden rond de Boswachter, duwt zijn snuit tegen zijn been en kijkt hem aan met een blik van herkenning.

'Die hond, die kent u...' merkt ze verbaasd op.

Hij knikt opnieuw, eenvoudig en zonder woorden, terwijl hij de hond rustig over zijn kop aait. Een geheimzinnige glimlach speelt nog steeds om zijn lippen, terwijl hij zich omdraait en zonder aarzeling richting de schuur loopt. Daar blijft hij staan bij de zware houten deur en laat zijn hand op het verweerde hout rusten. Ze voelt hoe de spanning zich opbouwt. Een diepe, vibrerende klank mengt zich met hogere tonen die zachtjes door de schuur zweven. Het geluid is hypnotiserend, alsof het één wordt met de omgeving, de wind en het stromende water in de verte. Ze spitst haar oren.

Maar, dit is geen gewoon gezang. Het lijkt wel alsof de klanken met een doel worden voortgebracht, alsof ze een ritme volgen dat verder gaat dan alleen de stem van de zanger. Ze werpt een voorzichtige blik om de hoek van de schuur en ziet een oudere man in een groot houten vat roeren. Zijn bewegingen zijn vloeiend. Eerst draait hij linksom, dan weer rechtsom, in een patroon dat perfect samenvalt met zijn zang.

'Wat doet hij?' fluistert ze zachtjes, om het moment niet te verstoren.

Zonder een woord te spreken, gebaart de Boswachter haar om haar blik te richten op wat nog komt. De oudere man lijkt volledig op te gaan in zijn handeling. Zijn stem reikt diep en ver, en de vibratie ervan lijkt samen te smelten met het water in het vat. En dan, plotseling, stopt de man met roeren. Zijn hand blijft zweven boven het vat, terwijl zijn blik langzaam naar de schuurdeur glijdt, waar het licht hun schaduwen in lange patronen over de vloer schildert. Wanneer zijn ogen die van de Boswachter ontmoeten, siert een brede, herkenbare glimlach zijn gezicht.

'Viktor,' roept de oude boer uit, met een hartelijke, opgewekte stem.

Ze draait zich met opgetrokken wenkbrauwen om naar de Boswachter. Viktor? Is dat zijn naam?

Hij vangt haar blik, en de lichte verandering in zijn houding zegt alles.

Ondertussen dekt de Boer het vat af met een doek en zegt. 'Zo, nu kan het rijpen.'

Ze weet niet wat ze van de hele voorstelling moet denken.

Dan veegt de Boer zijn handen af aan een linnen doek en loopt met uitgestrekte armen op de Boswachter af. Ze omarmen elkaar via een stevige greep, een teken van oude kameraadschap.

'Wie heb je meegebracht?' vraagt de oude Boer nieuwsgierig.

'Ik ben Jasmine,' antwoordt ze.

'Ik heb de Boswachter ontmoet in het bos. Hij heeft me al veel laten zien en ervaren.

En wie bent u? Kennen jullie elkaar?'

'Dat is een lang verhaal,' antwoordt hij, terwijl hij glimlacht naar de Boswachter.

Ze weet niet goed wat ze moet zeggen, dus richt ze zich op het moment zelf.

'Wat was u aan het doen?' vraagt ze, met ogen gevuld van nieuwsgierigheid.

De boer kijkt eerst de Boswachter aan en wendt zijn blik dan terug naar het meisje.

'Aan het voorbereiden,' antwoordt hij op vriendelijke toon.

'Aan het voorbereiden,' herhaald ze fronsend. 'Wat bent u aan het voorbereiden en waarvoor?'

Er ontsnapt een zachte lach aan de boer, die duidelijk geniet van haar oprechte interesse.

'Het houten vat laat ik buiten door regenbuien vullen met regenwater,' begint hij.

'Regenwater heeft een hoge zuurstofwaarde. Weet je waarom?'

Ze knikt langzaam en instemmend. 'De Boswachter heeft me al veel verteld. En laten zien.'

'Goed,' knikt hij, zichtbaar tevreden.

'Dan weet je ook dat water niet zomaar een levenloze substantie is, maar een levend proces.

Wanneer ik het in de rondte beweeg, kalmeert de zuurstof en wordt passief...'

Rustig wandelt hij naar het vat en maakt dezelfde beweging als eerder. De Boswachter heeft het ondertussen druk met de hond die zijn enthousiasme niet kan weerhouden.

'Kijk..., ' vervolgt de boer, terwijl hij een bonkje klei vastgrijpt en in zijn handen kneedt.

'Wanneer ik linksom draai, strooi ik deze klei erin. In plaats van dat het naar beneden zakt... wat zou gebeuren als ik niet zou roeren, lost de klei op in het water.'

Ze knikt, en haar blik volgt aandachtig de handen van de boer.

'En wat gebeurt er als u de andere kant opdraait?' vraagt ze nieuwsgierig.

'Wanneer ik rechtsom draai,' vervolgt de boer, 'neemt het zuurstofrijke water de opgeloste kleideeltjes in zich op. Het bindt zich ermee.'

'Dus...' denkt ze hardop na, 'in deze ene richting opent het water zich en lost de klei op, terwijl in de andere draairichting het water zich verdicht en de klei in zich opneemt.'

'Dat klopt, Jasmine,' bevestigt hij, met een rustige tevredenheid, terwijl zijn blik de hare ontmoet.

'Deze handeling volgt de belichaming van een oeroud proces. Een cyclische dans die, als die goed begrepen wordt, gebruikt kan worden om in het water een levendige interactie te creëren.'

Ze knikt mee met zijn woorden, niet uit beleefdheid, maar uit weten.

Het vermoeden is er, maar de vraag laat haar niet los.

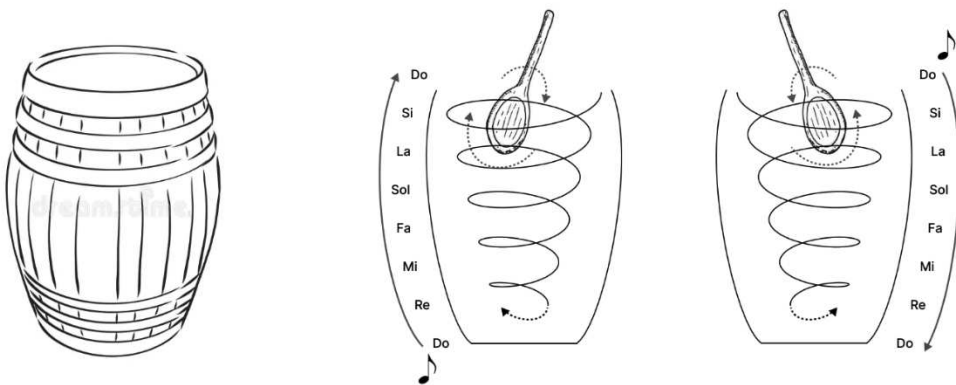
'Waarom zingt u daarbij?' vraagt ze uiteindelijk.

'Omdat water luistert,' antwoordt hij eenvoudig.

'Wanneer ik naar links draai, neurie ik tonen die van hoog naar laag gaan. Mijn ademhaling vertraagd doordat de klanken lager en trager worden. De uitademing van kooldioxide zorgt

daarbij voor een lichte opwarming. Dat is wanneer én waarom het water zich opent...'

'... en ontvankelijk maakt... klaar om de klei te ontvangen,' vult ze bedachtzaam aan, terwijl haar blik naar binnen keert. In haar geestesoog verschijnt de toonladder waarover de Boswachter had verteld. 'En als ik naar rechts draai,' gaat de boer verder, 'neurie ik juist van laag naar hoog. Mijn ademhaling wordt sneller en vluchtiger, koeler zou je kunnen zeggen. Dat helpt het water om zich weer te verdichten, zodat de actieve koolstof in de klei de vrijere zuurstof in het water kan omringen.' Haar ogen beginnen te fonkelen van begrip en verwondert zich over wat zich allemaal in het eenvoudige houten vat afspeelt.

'Door afwisselend in het water te roeren... de temperatuur te bespelen en periodiek een kleine warmte in te brengen, ontstaat een hevig verlangen tussen de tegengestelde elementen. Na een tijdje laat ik het vat met rust en kan de passieve zuurstof, die door de afkoeling in rust was gebracht, door het actieve koolstof worden gebonden in het water.'

'En zo maakt u van water... een ademend wezen?' vraagt ze, zoekend naar de juiste woorden. De boer lacht, zacht en bemoedigend.

'Een ademend wezen was het altijd al, meisje. Ik herinner het er alleen aan hoe het moet ademen.' Ze zwijgt en laat de woorden diep op zich inwerken. Voor het eerst beseft ze dat water zelfs kan luisteren naar een stem die weet hoe het moet worden aangesproken.

'U zei' vervolgt ze dan, 'dat het nu kan rijpen. Wat doet u met het water als het is gerijpt?'

'Dat zal ik je morgenochtend vroeg laten zien,' antwoordt hij, terwijl hij rustig naar buiten wandelt.

'Viktor, jullie mogen hier vanavond blijven slapen. Ik zal wat smakelijks voor jullie bereiden.

Zie ik jullie straks met avondeten?'

De Boswachter knikt kort met een brede glimlach, de boer weet genoeg.

Het Geheim van de Oervorm

De Boswachter en het meisje blijven samen achter in de schuur van de boer. Door de kieren in de houten wanden stralen zonnestralen naar binnen, als gouden vingers die het stof laten dansen in de lucht. Haar blik glijdt over de opgestapelde balen stro en de oude werktuigen die rusten tegen de muur. Alles straalt eenvoud uit, maar ook een diepe functionaliteit. Alsof alles in deze ruimte een verhaal te vertellen heeft. Niet door woorden, maar door gebruik en stille trouw.

‘Het is alsof de dingen hier nog herinneren waarom ze ooit gemaakt zijn,’ fluistert ze.

‘Juist daarom zijn ze nooit hun waarde verloren,’ antwoordt hij glimlachend.

Hij loopt verder de schuur in en tilt met beide handen een zwaar doek op. Daaronder verschijnt een werkbank, bezaaid met vreemde, kronkelende pijpen, golvende metalen platen en, in een hoek, een eivormig vat dat glinstert in het schemerige licht. Ze frons nieuwsgierig. ‘Wat is dat?’

De Boswachter glimlacht en legt zijn hand rustig op het koperen vat naast hem.

‘Eén van mijn eerste ontwerpen om bronwater te produceren,’ zegt hij dromerig, alsof er onmiddellijk allerlei herinneringen opkomen. Haar ogen worden groter van verbazing.

‘Wacht eens... U kunt water maken?’

Hij lacht zachtjes, bijna alsof hij haar reactie had verwacht.

‘Niet maken, maar wel zuiveren en opwaarderen. Net zoals de boer dat deed met zijn ton, alleen doe ik het op een andere manier.’

Ze stapt dichterbij, haar nieuwsgierigheid gewekt, en laat haar vingers voorzichtig over het gladde koper glijden terwijl ze het vat bestudeert.

‘Hoe werkt het?’ vraagt ze, terwijl haar ogen fonkelend vragen om uitleg.

De Boswachter draait het vat een stukje opzij, zodat een smalle opening zichtbaar wordt.

Met een klein gebaar wijst hij ernaar. ‘Hier komt het water binnen,’ begint hij.

‘Dit water wordt verrijkt met sporenelementen... een subtiele vorm van mineralen. Een verfijnde variatie op de klei die de boer toevoegde aan het water in de ton.’

Zonder iets te zeggen draait hij het eivormige vat van koper langzaam om.

‘Aan deze zijde voegen we een kleine hoeveelheid kooldioxide toe,’ vervolgt hij, terwijl hij wijst naar een opening aan de andere kant. Hij kijkt haar even aan en vervolgt dan, terwijl zijn hand in een spiraalvormige beweging draait.

‘Zodra het water begint te draaien, vormt zich in het vat een draaikolk.’

En die draaikolk... die draagt in zich zowel een ontbindende als een bindende beweging.’

Ze frons licht, gedachten malen door haar hoofd maar vinden nóg geen plaats.

‘Wacht... wat bedoelt u daarmee?’ onderbreekt ze hem, zichtbaar verward maar vol interesse.

Hij laat het eivormige vat even voor wat het is en loopt met rustige passen naar een grote houten ton in de hoek van de schuur, waar helder water in glinstert. ‘Ik zal het je laten zien...’

Hij werpt haar een mysterieuze glimlach toe, alsof hij een geheim draagt dat op het punt staat onthuld te worden. ‘Leun eens over de rand en kijk goed.’

Ze volgt zijn aanwijzing zonder aarzeling op en buigt zich voorzichtig voorover. Ze volgt aandachtig de beweging van de Boswachter, die zijn hand langzaam in het water laat glijden. Met bedachtzame gebaren begint hij het oppervlak te beroeren. Eerst in kleine, bijna fluisterende cirkels, die al snel

uitgroeien tot grotere, steeds krachtigere wervelingen.

Het water verandert van karakter. Rimpels worden golven, die in elkaar overlopen in een dans van chaos en ritme, tot er in het hart van de ton een draaikolk ontstaat.

'Zie je hoe de randen van de draaikolk het water naar buiten stuwen, terwijl het midden het juist naar binnen trekt?' vervolgt hij zijn uitleg.

Ze knikt, herkenning op haar gezicht, terwijl het beeld zich voor haar ontvouwt.

'Precies zoals het duwen en trekken in een rivier... of in een wervelwind,' fluistert ze.

Hij knikt tevreden en nodigt haar uit om haar handen in het water te leggen en zelf de beweging op gang te brengen. Voorzichtig laat ze haar vingers het oppervlak beroeren, zoekend naar de juiste stroom. Hij kijkt rustig toe en vervolgt.

'De uitwaartse kracht is centrifugaal,' hij wijst naar de stroom die het water opstuwt richting de rand.

'Die *duwt* alles naar buiten, uit het midden, uit elkaar.'

Zijn hand beschrijft nu een spiraalvormige beweging richting het midden.

'De andere kracht is centripetaal. Die *trekt* alles van buiten naar binnen, naar de kern, naar het hart.'

Terwijl ze in het vat blijft roeren, denkt ze hardop na.

'En... omdat de inwaartse krachten overwegen op de uitwaartse,' denkt ze hardop roerend na,

'blijft het hart in takt... zelfs als er geen vat is om de beweging te begeleiden...'

'... omdat in dat geval de beweging *zélf* die kracht in stand houdt en van daaruit...'

'... van nature *dé* vorm creëert die dat wat *beweegt* in *beweging* houdt,' vult zij hem aan, nadat hij een kort aanzetje had gegeven.

'En *zó*, Jasmine,' eindigt hij, 'werken verlangen én vorm intiem samen.'

Ze laat haar hand nog even rusten in het spel van krachten binnen het vat, zonder enige inspanning van haar kant. Ondertussen wandelt de Boswachter kalm terug naar het eivormige apparaat.

'In de vorm van het ei,' klinkt zijn stem dan, terwijl ze langzaam dichterbij komt, 'vindt die uitwisseling van oerkrachten plaats onder de meest ideale omstandigheden. Richting de bredere zijde worden stoffen losgemaakt, voorverteerd en voorbereid. Daarna worden ze via een centrale kolk, het hart van de beweging, samengebracht en samengesteld richting het smallere uiteinde.'

Zijn hand glijdt langs de kromming van het eivormige vat, alsof hij een levend wezen begroet.

Ze probeert zich het beeld voor te stellen... haar ogen iets weggetrokken, dromend. Dan bukt de Boswachter zich en haalt een maatbeker van onder de werkbank vandaan. Met zorg giet hij er wat water in. Daarna pakt hij drie objecten: een kubus, een bol, en een eivorm.

'Wat denk je dat er gebeurt als je een kubus in het water laat vallen?'

'Die zinkt...,' antwoordt ze, terwijl ze haar schouders ophaalt.

Zonder een woord laat hij de kubus in het water glijden. Het blok zinkt recht naar de bodem.

'En de bol?' vervolgt hij.

Voordat ze kan antwoorden, laat hij ook de bol in het water vallen. Ook die zinkt, zij het iets zachter.

Uiteindelijk pakt hij een eivorm op, zijn vingers glijden langs de kromming.

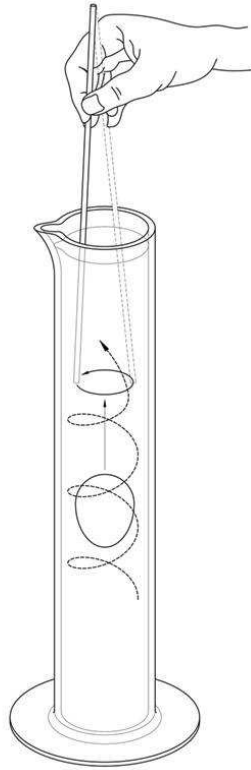
'Wat denk je dat hiermee gebeurt?' vraagt hij met een twinkeling in zijn ogen.

'Die blijft drijven...?' zegt ze, glimlachend maar met enige aarzeling.

Dan laat hij ook het ei vallen. Het zinkt en op haar gezicht ontstaat een frons van verbazing.

'Maar... wat... wat betekent dit?'

Zonder te antwoorden, pakt hij een klein roerlepelkje en begint met kalme, ritmische bewegingen in de maatbeker te roeren. Langzaam ontstaat er een draaikolk in het water. De kubus en de bol blijven bewegingloos op de bodem liggen. Maar het ei... begint te stijgen.

'Als er geen krachten actief zijn,' legt de Boswachter uit, 'zinkt iedere vorm. Maar wanneer de tegengestelde krachten van centrifugatie en centripetentie op elkaar beginnen in te werken, ontstaat een dragende werveling... een reactieve kracht.'

Ze kijkt sprakeloos toe, verwondering in haar ogen.

'Door de asymmetrische vorm van het ei, glijden de bewegende bewegingen en stromende stromen langs zijn oppervlak. Terwijl ze naar de diepte van de draaikolk worden getrokken, verdichten ze zich aan de onderzijde van het ei.'

Ze buigt zich iets naar voren en komt dichterbij.

Zonder iets te zeggen wijst hij naar de draaiende beweging rond het ei.

'Deze verdichting drukt het ei omhoog, terwijl er aan de bovenzijde een zuigende kracht ontstaat.

En zo....' '... stijgt het ei op, een beetje zoals de forel stroomopwaarts beweegt,' fluistert ze.

Dan wandelt de Boswachter rustig naar een verweerde lade, opent deze met een zachte kraak, en haalt er een vergeeld vel papier uit. De tekening erop lijkt oud, met figuren en vormen die iets

verklanken dat buiten de gewone tijd lijkt te vallen. Zonder haast leunt hij achterover tegen de werkbank, het document in zijn hand als een sleutel tot een vergeten wereld.

'In het jaar 1939,' begint hij met gedragen stem, 'reisde een onderzoeksgroep van Egypte naar het hart van Tibet. Daar, hoog in de bergen, woonden monniken die iets ongekennds beheersen... een techniek die zij *akoestische levitatie* noemen. Met niets meer dan klank, frequentie en geometrie wisten zij kolossale stenen op te tillen en te doen zweven, alsof de zwaartekracht zelf hen eerde.' Ze luistert, haar aandacht volledig in het moment, elk woord een snaar die meetrilt in haar binnenste. 'Eenmaal aangekomen,' vervolgt hij, terwijl zijn stem de stilte als vanzelf vult, 'werd de expeditiegroep begeleid naar een uitgestrekte, glooiende weide niet ver van het klooster. Aan de noordwestelijke zijde rezen majestueuze kliffen op, als wachters van een oud geheim. In één van die steile rotswanden, zo'n 250 meter boven de grond, bevond zich een duistere opening. Een gat dat leek op de mond van een grot, zwijsend en diep.'

Hij spreidt het document uit en wijst met zijn vinger nauwkeurig de plek aan.

'Hier,' zegt hij zacht, 'vlak voor deze opening, bouwden de monniken aan een muur van rotsblokken. Een platform hing als het ware aan de wand zelf en de enige manier om er te komen, was vanaf de top van de klif. De monniken lieten zich met touwen neer, één voor één, als vallende gebeden in een verticale wereld van stilte en steen.'

Ze buigt zich iets dichtër naar het papier en volgt zijn vinger met haar blik, alsof ze zelf over de klifwand kijkt, ademloos afdalend in het verhaal.

'Veel lager gelegen, in het hart van de weide,' vervolgt hij, terwijl zijn vinger het papier zacht beroert, 'lag een gepolijste steen, als een altaar in het gras. Precies 250 meter verwijderd van de klifwand.

In het midden van deze rots bevond zich een komvormige uitholling, met een diameter van een meter en een diepte van vijftien centimeter. Een zorgvuldig gevormd blok steen, een meter breed en anderhalve meter lang, werd daarin neergelegd, alsof het steen zelf een offer ontving.'

Hij pauzeert even, terwijl zijn blik over de figuren op het document glijdt.

'Rond deze steen werd een halve cirkel gevormd, een boog van negentig graden, waarin negentien muziekinstrumenten op een precieze afstand van drieënzestig meter werden opgesteld. Dertien diepe trommels en zes lange, bronzen trompetten, de zogeheten *radongs*, werden in perfecte resonantie geplaatst. Elk instrument gericht op het midden, als poorten van trilling.'

Ze volgt de lijnen op de tekening met haar ogen, maar het beeld ontvouwt speelt zich inmiddels af in haar geest, waar elke klank en elke steen begint te zingen in haar verbeelding.

'Acht van de trommels waren majestueus van formaat,' vervolgt hij, 'met een doorsnede van één meter en een lengte van anderhalve meter, als ademende longen van brons en ijzer. Vier middelgrote trommels, iets bescheidener, maten 0,7 meter in doorsnede en één meter in lengte. Slechts één kleine trommel, haast symbolisch, had een doorsnede van twintig centimeter en reikte dertig centimeter in de lengte. Een kind tussen reuzen.'

Hij wijst op een andere plek op het document.

'De zes trompetten, die hyperbolische curves volgden, vanwege hun langgerekte, taps toelopende vorm, waren allen identiek. Ieder instrument had een lengte van 3,12 meter en een opening van dertig centimeter. Ze leken als hoorns van een vergeten wereld, gericht op één enkel doel.

De grote trommels en trompetten rustten op verstelbare steunen, zorgvuldig gepositioneerd zodat ze hun geluid konden richten naar de steenplaat in het midden. De trommels waren vervaardigd uit ijzerplaat van slechts één millimeter dik, maar wogen desalniettemin 150 kilo, als bezielde machines, geladen met oeroude kracht.'

Ze knikt kalm, haar ogen glijdend over de lijnen van het papier. De technische details verliezen niets aan hun poëzie, in haar geest vormen ze nu het skelet van een levend ritueel, een akoestisch wonder waarin geluid, richting en vorm samensmelten tot iets dat groter is dan de som der delen.

'Alle trommels waren slechts aan één zijde open,' klinkt zijn stem opnieuw. 'De andere zijde was gesloten met een metalen membraan waarop de monniken hun ritme sloegen. Het was alsof elke trom een poort was, half geopend naar een andere dimensie. Achter elk instrument stond een rij monniken opgesteld, als wachters van een klankgeheim. Zodra de steen in de komvormige holte lag, gaf de monnik achter de kleinste trom het sein.'

Hij gebaart symbolisch met zijn handen hoe dit ritueel van start ging.

'Zijn instrument, nietig van formaat maar scherp van klank, sneed door de lucht als een vogel die het eerste licht aankondigt. Zelfs tussen het kolossale gebrul van de grotere instrumenten, bleef zijn toon hoorbaar... zuiver, leidend, als een vonk die het ritueel ontstak. Toen begon het samenspel. Alle monniken zongen. Herhaaldelijk, op golvende ritmes, een gebed dat diep uit hun borst klonk. De klanken vermengden zich met de dreunende instrumenten tot een pulserend veld van geluid. Als lagen van eenzelfde stroming zweefden stem en metaal in elkaar over. De geluidsgolven leken te versnellen, te resoneren, gedragen door de bijna heilige cadans.'

Ze sluit even haar ogen. Inwendig ziet ze het tafereel ontvouwen, alsof het geen herinnering is, maar een visioen dat nu pas zijn vorm aanneemt.

'Aanvankelijk bleef alles stil,' vervolgt hij zijn verhaal. 'Minutenlang gebeurde er niets, enkel het ritmisch opzwepen van trommels en gezang vulde de ruimte tussen aarde en hemel. Maar toen de snelheid toenam, begon het massieve stenen blok zachtjes te wiegen. Eerst haast onmerkbaar, als een ademhaling die ontwaakt... en dan steeds krachtiger, tot het loskwam van de grond.'

Ze staart hem aan, haar mond langzaam open van verwondering.

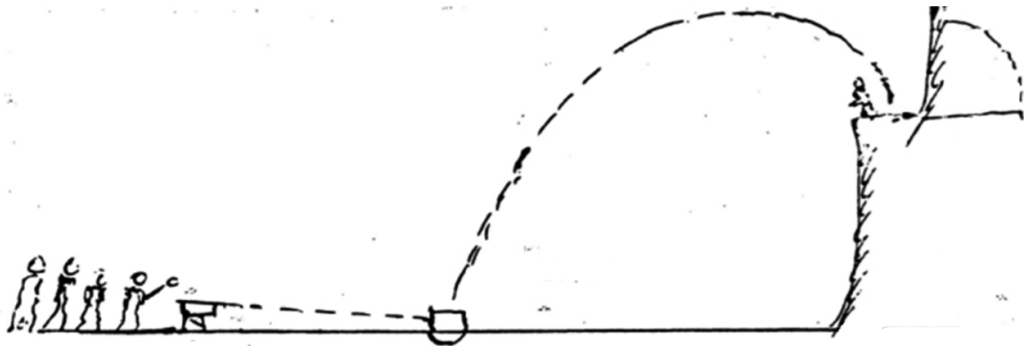
'En toen,' vervolgt hij met kalme stem, 'steeg het. Niet abrupt, maar gedragen. De steen volgde een baan omhoog, geleid door de gebundelde geluidsgolven die precies gericht waren op het platform, ver bovenin de rotswand. Daar, op 250 meter afstand en inmiddels grote hoogte, landde het blok zacht en precies, als een brief die de juiste ontvanger bereikt.'

Ze knikt langzaam, nog altijd sprakeloos, opgenomen in het wonder van het verhaal.

'De monniken herhaalden het proces met een vertrouwde vanzelfsprekendheid,' vertelt hij verder.

'Steeds weer brachten ze nieuwe blokken naar het veld, en elk uur lieten ze vijf tot zes van die kolossen door de lucht zweven over een parabolische baan van zo'n 500 meter lang, alsof zwaartekracht even op vakantie was gestuurd.'

Ze lacht zachtjes om zijn woordkeuze. Toch blijft haar blik hangen in verwondering, alsof ieder woord een deur opent naar iets wat ze al die tijd diep vanbinnen heeft gevoeld. Ze luistert met de aandacht van iemand die zich herinnert wat ze dacht te zijn vergeten.

'Op de vraag hoe dit mogelijk was,' vervolgt hij terwijl zijn blik zich even lijkt te verliezen in de verte, 'kreeg de ontdekkingsreiziger slechts een cryptisch antwoord: *door dezelfde krachten in de natuur waardoor ijzer kan drijven, boomstammen blijven zweven op het water en vogels zich laten dragen door de wind.*'

Ze luistert, maar voelt intuïtief dat het antwoord een brug naar een dieper inzicht.

'Maar, wat gebeurde er nu werkelijk...' hervat hij, zachter nu, alsof hij iets heiligs aanraakt, '...waardoor deze stenen, zwaar als zij waren, toch konden rusten op een haast onzichtbare bedding van verdichte lucht? En hoe konden ze, in samenspel met de gerichtheid van het geluid, zweven in de richting van hun bestemming?'

Ze voelt hoe het mysterie zich niet in technische uitleg laat vangen, maar zich toont in het besef dat ook de zwaarte der dingen licht wordt, wanneer de natuur haar wetten in zuiver ritme laat klinken. Dan wijst hij plotseling, maar in alle kalmte, naar een fijn web van zilveren draden, hoog in de hoek van de schuur, waar de zonnestralen er als vloeibaar goud overheen glijden.

'Zie je dat spinnenweb?' zegt hij uitnodigend.

'In het midden is het stevig, haast onaantastbaar... maar naarmate je dichter naar de rand beweegt, neemt de draagkracht af. Daar wordt het web kwetsbaarder, gevoeliger voor beweging en gewicht.' Hij laat een korte stilte vallen voordat hij verdergaat.

'Zo is het ook met wat wij zwaartekracht noemen. De zogenaamde *G-kracht*... de centrifugale kracht die optreedt bij draaiing rond een middelpunt, is sterker aan de randen van een beweging dan in het centrum zelf. Wanneer je met snelheid ronddraait om een as, voel je dat je naar buiten wordt gedrukt... maar richting het exacte middelpunt neemt die centrifugaalkracht af.'

Ze knikt langzaam, alsof ze het niet alleen begrijpt, maar het in haar lichaam voelt.

'Hoe verder iets zich verwijderd van het neutrale centrum,' vervolgt hij, 'hoe sterker de zwaartekracht is. Maar beweeg je juist naar het centrum toe... dan treedt iets anders op. Een tegengestelde kracht, subtiel maar werkelijk. Een kracht die de *zwaarte lichter* maakt. Dat is de kracht van levitatie, de opwaartse tegenhanger van zwaarte.'

Hij kijkt haar aan, zijn ogen vol diepgang.

'Net als de spin op het web,' fluistert ze nadenkend, terwijl haar ogen naar de spin glijden.

'Hoe verder ze naar buiten kruipt, hoe meer haar gewicht het web doet meebewegen.

Maar in het hart van het web... daar draagt het geheel zichzelf.

Alles valt langzaam op z'n plek. In haar hoofd. In haar hart. In het web van het leven.

Hij knikt langzaam, terwijl haar gelaat ontspant onder de verlichting van een plots inzicht.

'Stel je nu een traan- of eivormig lichaam voor,' vervolgt hij dan, 'dat zich begeeft in een veld waar de omringende ruimte zich samentrekt... waar lucht of water niet verdwijnt, maar zich ordent, verfijnt en verdicht tot een geconcentreerde precisie.'

Hij pauzeert even en strekt zijn hand naar de lucht alsof hij de vorm tussen zijn vingers weegt.

'In zo'n veld... waarin de ruimte zelf zich specifiek, dichter organiseert... neemt de opwaartse kracht toe. In dat geval verliest de zwaartekracht z'n grip.'

'Omdat het veld naar binnen toe beweegt als het concentreert en de G-krachten verzwakken?'

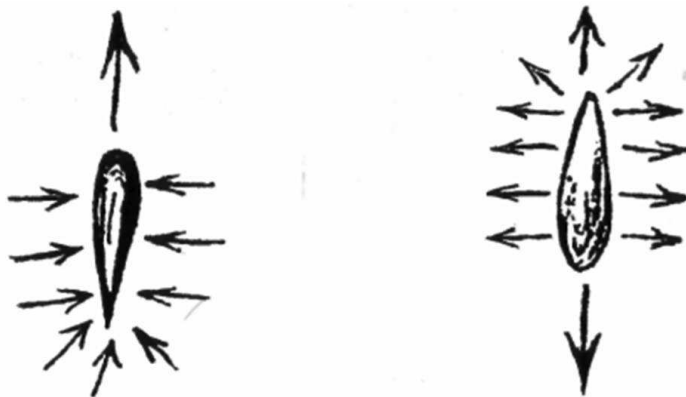
'Precies,' knikt hij tevreden. 'En het assymetrische traan- of eivormige lichaam dat zich in dit krachtenveld bevindt begint dan, als vanzelf, op te stijgen... gedragen door de harmonie van een innerlijk ordening die leidt tot een uiterlijke verfijning.'

Ze knikt, de trilling van het beeld resoneert door haar denken.

'Tegelijkertijd,' vervolgt hij, 'wanneer lucht of water juist wild verstoord wordt... door hitte, druk, wrijving... dan gebeurt het tegenovergestelde. De structuur verdunt, wordt ongericht, chaotisch.

De ruimtelijke weefsels zetten uit, verliezen coherentie... en precies dát veroorzaakt zwaarte.

Wat had kunnen drijven, valt.'

Hij laat zijn hand zakken en kijkt haar met een warme, onderzoekende blik aan.

'In wezen laat het ons zien dat niet massa bepaalt of iets stijgt of daalt... maar de ordening van het veld waarin het zich bevindt.'

Ze richt haar blik, alsof ze door lagen heen kijkt, en spreekt dan, peinzend maar helder.

'Dus... als de omgeving dezelfde dichtheid heeft als het lichaam dat zij omsluit, ontstaat er geen verschil. Geen zwaarte, maar ook geen opwaartse kracht. Maar wanneer de omgeving dichter is dan het lichaam binnenin... dan lijkt het alsof het lichtere wordt gedragen, als vanzelf omhoog wordt gevoerd...'

'Precies, Jasmine,' vult de Boswachter tevreden aan.

'Want zeg nu zelf: voel jij je in het water ook niet zo licht als een veertje? Er wordt gesteld dat dit komt door de wet van Archimedes, die stelt dat een lichaam in een vloeistof een opwaartse kracht ondervindt die gelijk is aan het gewicht van de verplaatste vloeistof.'

Hij pauzeert kort en laat de woorden langzaam binnenstromen.

'Simpel gezegd: als je iets in het water legt, bijvoorbeeld een steen of een stuk hout, dan duwt dat voorwerp op het water en drukt het water naar elkaar toe. Hoe meer water het weg wordt gedrukt, hoe meer opwaartse tegenkracht het voorwerp van het water terugkrijgt, omdat die opgebouwde druk ook terugdrukt... als een soort kussen... op zoek naar evenwicht, waardoor het blijft drijven.'

Ze knikt, het werkingsprincipe klinkt haar niet vreemd in de oren. Dan verandert er iets in zijn blik, alsof er meer is dat lange tijd onuitgesproken is gebleven.

'Stel je nu eens voor dat we deze wet omkeren...,' zegt hij uitdagend.

'Dat niet het lichaam, maar de omgeving dichter wordt. In dat geval ontstaat de tot nu toe onopgemerkte mogelijkheid dat een lichaam gewicht verliest naarmate de stoffelijke elementen van de omgeving ruimtelijk worden gereduceerd. Dan verliest het lichaam zijn gewicht, niet omdat het zelf verandert, maar omdat het omringende weefsel in draagkracht toeneemt.'

Ze knikt langzaam, terwijl het inzicht zich in haar verdiept. Nooit eerder had ze het op deze manier gezien, dat niet het lichaam zwaarder of lichter wordt, maar de ruimte zelf verandert, en daarmee alles wat erin gedragen wordt.

'In die omgekeerde benadering, Jasmine,' eindigt hij, 'ontstaat een geheel nieuwe mogelijkheid... namelijk dat gewicht zelf irrelevant wordt.'

De Boswachter knikt langzaam, alsof hij een vergeten wet opnieuw tot leven roept.

'Wat daar in Tibet zichtbaar werd,' zegt hij, terwijl hij met het document wappert, 'was geen magie... maar deze wet van *Levity* in werking: de opwaartse tegenhanger van zwaarte, die zelden erkend wordt omdat men slechts op gewicht let, en zelden op draagkracht.'

Hij legt het document neer en wijst met zijn vinger naar de plek waar de geluidsgolven samenkomen.

'De *leviterende steen* heeft alles te maken met de samenklank van de geluidsgolven,' legt hij uit.

'De instrumenten, opgesteld in een halve cirkel, zonden ieder hun eigen toon uit. Die tonen gingen niet tegen elkaar in, maar weefden zich als snaren langs en door elkaar heen, verdichtten de luchtlagen op precieze wijze, en richtten hun gezamenlijk brandpunt op de steen. Het is niet de steen die zichzelf optilt, maar de omgeving die haar begint te dragen.'

Jasmine fronst even nadenkend. 'Vormen die golven dan... een soort orkaan?'

De Boswachter glimlacht en knikt langzaam.

'Zo kun je het inderdaad zien. Een wervelende zang van trillingen, waarin de steen als het ware bezongen wordt tot zij opstijgt... in de richting waarin de tonen haar roepen. De massa van de steen werd niet veranderd... het was de ruimte zelf die haar draagkracht verhoogde.'

'Dus... door de akoestische resonantie werden de luchtlagen zó verfijnd en versterkt dat zij zich gedroegen als een onzichtbaar koord, gespannen tussen het ene en andere punt?'

Hij knikt instemmend, en dan daalt zijn stem tot een fluistering.

'De steen werd opgenomen in het veld en volgde, gehoorzaam als een noot in een melodie, het pad van de klank... tot aan de opening van de grot, hoog in de wand van de berg.'

Ze staart naar het papier, terwijl haar gedachten zich verheffen.

'Wat dit alles aantoont,' vervolgt hij plechtig, 'is dat zwaartekracht geen vaste kracht is... maar een gevolg. Geen onwrikbare wet, maar één zijde van een dynamisch krachtenspel.'

Dan verandert zijn toon iets, zijn stem kalm maar doordrongen van gewicht.

'Volgens Newton is de zwaartekracht tussen twee lichamen recht evenredig met hun massa's en omgekeerd evenredig met het kwadraat van de afstand tussen hen. 'Maar massa... is niet slechts een vaststaand gegeven. Ze is kneedbaar. Ze reageert op haar omgeving, op de trillingen, op de

temperatuur, op het ritme van de ruimte waarin ze bestaat. Ze is, met andere woorden, *relationeel*. De steen die werd opgetild in Tibet woog niet minder... maar de context waarin hij werd geplaatst, veranderde zijn gedrag.'

Hij kijkt Jasmine even aan, alsof hij wil peilen of zijn woorden landen.

'En dat Jasmine, dat is wat de gravitatiewet ons niet vertelt,' besluit hij zacht.

'Dat massa, net als het leven zelf, niet losstaat van de invloed die haar omgeeft. En dus... dat zwaartekracht zelf geen absolute kracht is, maar een dynamisch gevolg die in zijn effectiviteit kan worden beïnvloed.'

Ze knikt langzaam, haar ogen stralen, alsof zich een nieuw venster opent binnen een oud idee.

'Zwaartekracht is dus... beïnvloedbaar,' herhaalt ze zacht, alsof ze het gewicht van die woorden zelf wil voelen. Hij knikt langzaam, zijn blik diep en tijdloos.

'De mate waarin gravitatie en levitatie tot elkaar in verhouding staan, bepaald de uitwerking van hun gezamenlijke effect... of iets stijgt of daalt. En wie de taal van die verhoudingen leert spreken, leert hoe het schijnbaar vaste in beweging kan worden gebracht... hoe het ogenschijnlijk onbeweeglijke zingt naar beweging.'

Ze is even sprakeloos en laat de woorden op zich indalen, of beter gezegd, haar gedachten verheffen. Dan keert haar blik langzaam terug naar de maatbeker. Ze stapt erop af en beroert opnieuw het water. Net als eerder, begint opnieuw het ei te stijgen.

'Dus dat... gebeurt ook hier,' begint ze, terwijl haar blik is gericht op het zwevende ei.

'Hoewel we geen klanken horen,' begint hij knikkend, 'zijn alle wervelingen op zich als snaren die in stilte een harmonieuze melodie bewerkstellingen en het ei laten drijven.'

Ze knikt begripvol. Dan valt haar blik op de bol en kubus.

'En de bol en de kubus, wat gebeurt daarmee?' vraagt ze er nieuwsgierig achteraan.

'Bij de kubus,' antwoordt hij, 'wordt de stroom geblokkeerd door de rechte hoeken.

Er is geen doorgang, geen geleiding. En de bol... die is weliswaar vloeiend van vorm, maar volmaakt symmetrisch. De krachten die op haar inwerken zijn overal gelijk, en daarom blijft zij roerloos liggen...'

Ze blijft nog even kijken naar de vormen in het water. Zonder moeite ordenen haar gedachten zich, alsof de beweging van de draaikolk ook in haar iets in balans brengt.

'Nu begrijp ik wat u eerder bedoelde,' zegt ze, haar stem zacht maar helder.

'Dat de perfecte, Euclidische vormen juist in de natuurlijke orde weerstand oproepen...

Door hun volmaaktheid blokkeren ze de stromende stromen en bewegende bewegingen waar u over sprak... en zo belemmeren ze de natuurlijke voortgang.'

'Goed opgemerkt,' antwoordt hij met een tevreden knik.

'Wie werkelijk de intentie heeft om de natuur te begrijpen en haar wil navolgen, hoeft slechts te kijken naar de vormen die zij zelf voortbrengt. In onze architectuur, in onze technieken, in al onze ontwerpen zouden we geen rechte lijnen of starre symmetrie moeten verheerlijken... maar de gedraaide krommingen en vloeiende spiralen eerbiedigen. Alles in relatie tot het leven beweegt langs gebogen lijnen.'

In stilte keert hij terug naar het koperen eivormige vat en staat ernaast.

'Uit welke oervorm komt het leven voort?'

'Het ei...,' fluistert ze, zonder twijfel en nu met een vleugje verwondering in haar stem.

'Het kuiken breekt uit het ei van de kip, de korenaar ontspruit uit het zaad, de bloem ontvouwt zich uit de knop. Altijd is het een eivorm... of een afgeleide daarvan, waaruit het leven tevoorschijn komt.'

Zelfs jij... bent ontstaan uit een minuscuul zaadje van jouw vader dat zich nestelde in de eicel van jouw moeder. En uit dat samenspel van twee oerprincipes ben jij gegroeid tot wie je nu bent.'

Hij loopt kalm terug naar de werkbank en met een stuk krijt tekent hij de contouren van een ei op het houten blad. Zijn lijnen zijn trefzeker, gedragen door jaren van inzicht.

'In tegenstelling tot het perfecte middelpunt van een cirkel,' begint hij, terwijl hij met zijn vinger het stompe uiteinde aanwijst, 'ligt het zwaartepunt van een ei niet in het centrum. Het is licht verschoven, richting de bredere zijde.'

Hij kijkt even op, zijn blik rustend op het meisje.

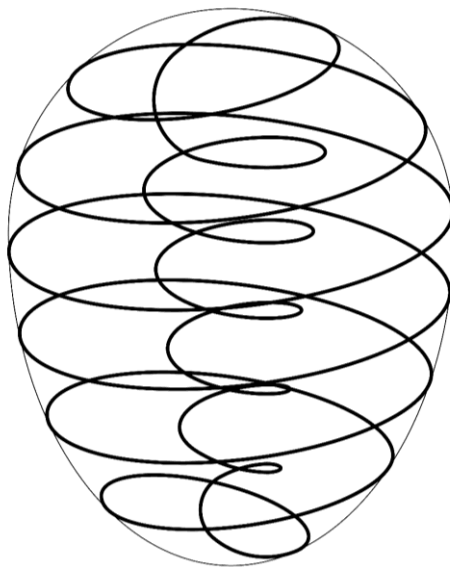
'Een bol heeft zijn zwaartepunt exact in het midden... stabiel, evenwichtig, gesloten. Maar het ei... het zoekt. Door die subtiele asymmetrie is het voortdurend onderweg naar evenwicht, zonder dat het dit ooit volledig bereikt. En precies daardoor,' vervolgt hij, terwijl hij met zijn hand een draaiende beweging maakt, 'roept het ei een eeuwigdurende zoektocht op. Een beweging in en om zichzelf. Geen statische rust, maar een levend evenwicht. Altijd onderweg, nooit volledig gearriveerd.'

Hij kijkt haar aan, met een lichte glimlach.

'En is dat niet precies wat leven is?'

Haar blik glijdt heen en weer tussen de glanzende eivorm en de Boswachter. Ze knikt, met ogen die niet alleen begrijpen, maar ook erkennen. De Boswachter wijst met zijn vinger naar het getekende ei op de werkbank. Zijn stem is rustig, maar doordrongen van betekenis.

'Door het onevenwichtige massamiddelpunt, gecombineerd met de asymmetrische kromming, is het ei bij uitstek geschikt voor het ontstaan van wervelingen,' eindigt hij.

'Dus...', fluistert ze, terwijl ze de tekening bekijkt en haar woorden zorgvuldig kiest.

'De draaikolk draagt niet alleen het ei... maar leeft ook *in* het ei en *via* het ei. Alsof het één adem is.'

Hij knikt langzaam, zijn blik vol rust.

'Dit komt doordat zich binnenin het ei twee verschillende processen voltrekken, afhankelijk van de richting waarin een substantie beweegt. Beweegt ze zich naar het stompe, afgeronde uiteinde, dan vertraagt de stroming.'

Zijn hand volgt de lijnen op het getekende ei.

'Dat lijkt simpelweg door de verbreding van de vorm te komen... maar als je dieper kijkt, zie je dat het komt door een afname in dichtheid. De substantie wordt lichter, grover en daardoor... warmer.'

Ze fronst licht, haar vingers rusten kort op haar lippen.

'De bredere zijde van het ei,' zegt ze aarzelend, 'is dus warmer dan het puntige uiteinde?'

Hij kijkt haar aan, knikt en vervolgt. 'En warmte zoekt altijd verkoeling. Dus wordt die warmte als het ware *ingezogen* richting de koelere, smallere kant. Aan het brede uiteinde ontstaat zo een soort trechter...' Hij maakt een draaiende beweging met zijn hand, alsof hij de vorm van de trechter volgt.

'...en zo ontstaat de draaikolk' vult ze tenslotte aan.

'De koelte,' vervolgt hij dan opnieuw, 'die zich ontwikkelt richting de smallere zijde van het ei... verplaatst zich via de binnenwand opnieuw naar de bredere zijde.'

Hij bootst het proces na met z'n hand, die de lijnen van de tekening ritmisch volgen.

'En zo ontstaat er in het ei een pulsatieproces.'

Ze sluit haar ogen half, terwijl de woorden langzaam door haar heen zakken.

In haar verbeelding tekent ze met haar innerlijk oog dezelfde bewegingen die de Boswachter maakte.

Een zachte lach ontsnapt hem, als een briesje dat langs de bladeren glijdt. Niet om haar aarzeling, maar om de schoonheid van haar zoeken.

'Enerzijds vormt de wervelbeweging het ei' vervolgt hij.

'Anderzijds... is het ei precies de ideale ruimte waarbinnen een wervelbeweging zich ongehinderd kan ontwikkelen. De vorm roept de stroming op, en de stroming vormt de vorm.'

Hij zwijgt even, en in die stilte lijkt het meisje het ritme van het ei te voelen... als een geheim dat zich niet in woorden, maar in beweging openbaart.

Dan draait hij zich langzaam om, alsof zijn woorden zich nu willen vertalen naar een tastbare werkelijkheid. Hij loopt zonder haast naar de houten deur van de schuur. Ze komt naast hem staan in de deuropening. Een warme straal verlicht hun gelaat en dan wijst hij. Buiten, op het verse gras tussen wat schaduwrijke struiken, scharrelen een paar kippen rustig rond.

'Daar,' zegt hij grinnikend, terwijl hij zijn hand uitstrekt, 'zie je de wachters van de oeroude vorm.'

Elke dag leggen zij een volmaakt ei. Geen lijn verkeerd. Geen kracht verspild. Alsof ze, zonder woorden, exact weten wat wij net hebben besproken.'

Ze stappen samen naar buiten, het gras zacht onder hun voeten. De Boswachter leidt haar naar het nachtverblijf... een stille, eenvoudige houten constructie die nog de geur draagt van stro en aarde.

Tussen de plukken hooi, in een hoek waar het zonlicht voorzichtig door een kier valt, ligt een ei.

Vers gelegd. Zonder haast buigt hij zich voorover en raapt het op met beide handen, alsof hij iets uiterst kwetsbaars draagt. Dan richt hij zich op en houdt het ei op ooghoogte, precies tussen hen in.

De Boswachter vervolgt op rustige toon, alsof hij het verhaal niet vertelt, maar laat ontvouwen. 'Dit ei van de kip,' begint hij, 'bestaat uit een wonderlijke combinatie van kracht en verfijning. De schaal is stevig, maar fijnmazig opgebouwd. Het is precies zó ontworpen om een subtiële ademhaling mogelijk te maken tussen de binnenwereld en de buitenwereld.'

Ze scherpt haar blik, haar ogen glijden over de structuur van het ei.

'Door deze poreuze structuur,' gaat hij verder, 'kan de inhoud van het ei blijven ademen. Niet op de manier zoals jij en ik ademen, maar via een ritmische uitwisseling tussen verschillende vormen van zuurstof.'

Ze kijkt hem vragend aan, haar ogen zoeken iets, maar haar lippen blijven gesloten.

De stilte tussen hen is geladen met verwachting.

'Aan de warme zijde van het ei ontstaat een lichte druk, waardoor de warmte zachtjes, via talloze kleine poriën in de schaal, buiten stroomt.' Ze wendt haar blik naar de bredere kant van het ei.

'En richting de koelere kant... heerst juist een lichte onderdruk, daar wordt frisse lucht, vol bevruchtende zuurstoffen, naar binnen gezogen.' Nu glijdt haar blik langzaam naar de smallere zijde van het ei. Ze neemt het in zich op, alsof elke curve iets vertelt.

'Omdat de eivorm naar het puntige uiteinde toe steeds smaller wordt,' gaat hij verder 'worden de warmtestoffen die zich in die richting bewegen als vanzelf geconcentreerd. Ze koelen af, maar versnellen tegelijk langs de lengte-as van het ei.'

Hij houdt het ei voorzichtig vast en houdt het rechtop tussen duim en wijsvinger.

'De stroom tussen wijsvinger en duim..., ' benadrukt hij. 'En, net zoals in een langgerekte draaikolk waarin koolstoffen de zuurstoffen omcirkelen langs de baan van de spiraal, worden ook in deze langgerekte kolk in het ei hogere energievormen geboren.'

Met open wijd ogen kijkt ze naar het ei. Ze kan zich nauwelijks voorstellen dat zo'n magisch samenspel zich afspeelt in iets dat ogenschijnlijk zo eenvoudig is...

'Deze vernieuwde energieën,' vervolgt hij kalm, 'buigen onderin het ei af, richting de warmere lagen en worden daar door de kromming van de wand als het ware omhoog gedragen. Ze stijgen langs de binnenzijde van de schaal, warmen opnieuw op en vertragen. Een deel ervan wordt uitgeademd, om ruimte te creëren voor een vernieuwde inademing aan de andere kant en het overige deel keert terug... in een eeuwige dans.'

Hij pauzeert even en kijkt haar aan, om te zien of het beeld indaalt.

'Zo wordt het binnenste steeds rijker, steeds verfijnder...'

Ze is muisstil. Alsof ze het proces in haar eigen buik kan voelen.

'En wanneer, zoals bij de broedende kip, de warmte van buitenaf blijft toenemen,' zegt hij tenslotte, 'dan komt er een moment waarop deze cyclische stroom van verheven energieën gedeeltelijk stolt... en zich concentreert tot fysieke vorm. Tot kuikentje.'

Het begrip ligt in haar blik, helder en onmiskenbaar. Dan kijkt hij nog even naar het ei in zijn hand en knielt neer. Met uiterste zorg legt hij het terug in het nest van stro. Zijn handen verzamelen wat vers hooi uit de hoek, en hij bedekt het ei met een zachte, beschermende laag. Ze staat erbij en kijkt ernaar. Ze wil iets zeggen, maar geen enkel woord lijkt groot genoeg, of juist klein genoeg.

‘Wat zich in het klein voltrekt in een ei, Jasmine,’ zegt hij tot besluit, ‘voltrekt zich ook in het groot. In de werveling van de wind... in de kolk van de rivier... in de golven van de zee... in de spiraalnevels van het universum en,’ hij wijst naar haar borst, ‘in het hart van de mens. Alles leeft in werveling. Alles ademt in ritme. Alles groeit in pulsen.’

Hij legt zijn arm losjes om haar schouders. Zijn gebaar is eenvoudig, maar liefdevol. Samen keren ze terug, hun voetstappen zacht in het gras. De schuur wacht hen op als een ademende ruimte, een cocon van hout en geur, waar het leren nooit met woorden begint en nooit met woorden eindigt.

Kolk der Schepping

Alsof er een stille aantrekkingskracht vanuit gaat, wandelt de Boswachter opnieuw terug richting de koperen eivorm. Het is het meisje nog steeds een raadsel hoe de Boswachter nu juist dit vat gebruikt om water van bronwaterkwaliteit te reproduceren. Maar voordat het zo ver is, heeft hij nog een verassing. Hij kijkt richting de schuurdeur, alsof hij iets ziet wat zich net buiten het zicht van gewone ogen bevindt. ‘Wanneer we het hebben over de relatie tussen vorm en beweging,’ begint hij, ‘dan hebben we het ook over de beweging én de vorm van de Aarde zelf.’

Ze trekt nieuwsgierig haar wenkbrauwen op. ‘U bedoelt... zoals de Aarde om haar as draait?’

Een glimlach krult om zijn lippen terwijl hij knikt.

‘En dat doet ze zonder motor, zonder brandstof, zonder een pomp of accu. Ze wordt *bewogen*.’

Ze glimlacht breed. Ze kent die uitdrukking inmiddels. Op dat moment bukt de Boswachter zich opnieuw onder de werkbank en haalt dit keer iets anders tevoorschijn: een houten tol.

Hij plaatst hem op het oppervlak van de werkbank en geeft hem een subtiele draai. Ze kijkt gefascineerd toe hoe de tol begint te draaien. Eerst soepel, maar al snel met een kleine wiebeling.

‘We hebben het vaak over de *eigen* as van de Aarde...’ begint hij.

Zijn toon wordt iets scherper, maar zijn blik blijft vriendelijk.

‘Maar... misschien zouden we beter kunnen spreken van haar *eigenaardige* as.’

Ze heft haar hoofd en kijkt hem aan. ‘Wat bedoelt u daarmee?’

Hij wijst naar de draaiende tol, die inmiddels iets begint te hellen.

‘Stel je voor dat deze tol de Aarde is. Ze draait inderdaad om haar as, maar die as staat niet recht. Hij helt, hij danst, hij wiebelt. Dat noemen we *precessie*.’

‘En de precessie zorgt ervoor dat de Aarde als een rechtopstaande tol lijkt te wiebelen?’ vraagt ze, terwijl ze naar de tol kijkt. Hij knikt langzaam.

‘Die wiebeling is geen afwijking, maar een natuurlijk gevolg van een onevenwichtig zwaartepunt. Want net als bij een ei... is ook in het lichaam van Moeder Aarde het gewicht ongelijk verdeeld.’

Hij pakt opnieuw het krijtje op en tekent een bol, die hij subtiel vervormt aan de boven en onderkant.

‘In tegenstelling tot wat vaak wordt aangenomen,’ vervolgt hij, ‘is de Aarde geen perfecte bol. Ze is licht afgeplat aan de polen... een subtiele afvlakking, die van grote invloed is.

Volgens de meest precieze metingen bedraagt de afstand van de aardkern tot de polen ongeveer 12.713 kilometer. De afstand tot het uiterste punt langs de evenaar is 12.756 kilometer.

Een verschil van zo’n 43 kilometer.’